మొదటి సినిమా

శరత్

చాలా మంది దర్శకులు, సినీ కళాకారులు చిన్నప్పటినుంచీ సినిమాల్లోకి వెళ్ళాలని కలలు కన్నామనీ, ఆ కలలు నిజం చేసుకునేందుకు కష్టాలు పడ్డామని చెబుతుంటారు. ఈ నెల మనం కలుసుకోబోయే విజయవంతమైన దర్శకుడు 'శరత్' సినిమాల్లోకి రావాలని ఎప్పుడూ అనుకోలేదు. పదిహేను సంవత్సరాలు సహాయ దర్శకుడిగా పనిచేశాక గానీ సొంతంగా దర్శకత్వం చేసే అవకాశం రాలేదు. ఆ తర్వాత మరో పదిహేనేళ్ళు మినిమమ్ గ్యారంటీ దర్శకుడిగా కొనసాగి 35 పైగా మంచి కుటుంబగాథా చిత్రాలని తెలుగు ప్రేక్షకులకి అందించారు.

బాలకృష్ణతో 'పెద్దన్నయ్య' ,'వంశానికొక్కడు' లాంటి విజయవంతమైన సినిమాలు, అక్కినేని గారితో 'కాలేజీ బుల్లోడు',' అక్కినేని , శ్రీకాంత్‌లతో 'పండగ', కృష్ణ, కృష్ణంరాజు గార్లతో 'బావ - బావమరిది',' సుల్తాన్' ..మొదలైన చిత్రాలతో దర్శకుడుగా తనని తాను నిరూపించుకున్నారు, శరత్‌గా అందరికీ తెలిసిన పోలవరపు శరత్ బాబు..

ఈ తరం దర్శకుల్లో పరుచూరి మురళి, కాశీ విశ్వనాథ్, సముద్ర మొదలైన వారు శరత్ గారి గారి స్కూలు నుంచీ వచ్చిన వాళ్ళే.

2000 సంవత్సరంలో విడుదలైన 'రేపల్లెలో రాధ' ఆయన దర్శకత్వంలో వచ్చిన చివరి సినిమా. ఆ తరువాతి నుంచీ దాదాపు విశ్రాంతి జీవితాన్ని గడుపుతున్న శరత్‌గారు ఇటీవలే కొన్ని చిత్రాల్లో నటుడిగా మారారు. 'అనసూయ','అమరావతి','నచ్చావులే',' రెచ్చిపో', 'కుర్రాడు' మొదలైన చిత్రాల్లో విభిన్నమైన పాత్రలని ధరించారు. 'కౌముది' కిచ్చిన ప్రత్యేక ఇంటర్వ్యూలో ఆయన మొదటి సినిమా విశేషాలు తెలుసుకోండి.

మా స్వగ్రామం గుడివాడ దగ్గరలో ఉన్న డోకిపర్రు. నాన్నగారు పోలవరపు సూర్యప్రకాశ రావు, అమ్మ గారు భాషామణి. ఇద్దరు అక్కయ్యలు, ఒక అన్నయ్య తర్వాత చివరి సంతానాన్ని నేను. నాన్నగారికి సొంత ఊర్లో వ్యవసాయంతో బాటు గుడివాడలో ఖద్దరు కొట్టు కూడా ఉండేది. ఇదే కాక ఆయనకి రంగస్థల నాటకాలంటే చాలా ఆసక్తి. చుట్టు పక్కల ఎక్కడ నాటకాల పోటీలు జరుగుతున్నా న్యాయనిర్ణేతగా వెళుతుండే వారు. ఆ రోజుల్లో విజయవాడలో పేరుపొందిన నాటక సంస్థ 'ఆంధ్ర నాటక కళాపరిషత్తు'కి పోటీ నాటకాల ఎంపికలో స్క్రూటినీ జడ్జిగా కూడా పని చేసేవారు. అక్కడే అక్కినేని నాగేశ్వరరావు గారు, దుక్కిపాటి మధుసూదన రావు గార్లతో మంచి

పరిచయాలు ఉండేవి. ఐతే మాలో ఎవరికీ ఆయనకున్న కళాభిమానం వారసత్వంగా రాలేదు. మాకెవ్వరికీ నాటకాలంటే ఏమీ ఆసక్తి ఉండేది కాదు. నా ప్రాథమిక విద్యాభ్యాసం దోకిపర్రులో మొదలైంది. ఐతే నా చిన్నప్పుడు నాన్నగారు తణుకులో ఒక సినిమా థియేటర్ అద్దెకి తీసుకుని నడిపించడం వల్ల మేమంతా కొంతకాలం తణుకులో నివసించాము. నా చదువు అక్కడా కొనసాగింది. అక్కడ రెండు మూడేళ్ళు ఉన్నాక నాన్నగారు ఫేమిలీని మద్రాసుకి మార్చారు. అక్కడ కొంతమంది మిత్రులతో కలిసి డబ్బింగ్ సినిమాలు తీశారు. ఆ పేర్లు కూడా ఇప్పుడు గుర్తు లేవు. ఆ విధంగా నా హైస్కూలు చదువంతా మద్రాసులో కొనసాగింది.

చిన్నప్పటినుంచీ సినిమాలు అందరిలా చూడ్డమే తప్ప వాటి గురించి విపరీతంగా ఆలోచించడం కానీ, ఆ రంగంలోకి వెళ్ళాలన్న ఆలోచన కానీ ఎప్పుడు ఉండేది కాదు. అసలు ఫైన్ ఆర్ట్స్ వైపే ఎప్పుడూ వెళ్ళలేదు. నాన్నగారికి డబ్బింగ్ సినిమాల్లో పెద్దగా కలిసి రాలేదు. తిరిగి స్వగ్రామం వచ్చేశారు. నేను మెట్రిక్ చదవడానికి విజయవాడలో కె.ఎల్.ఎన్.ప్రసాద్ గారింట్లో ఉండేవాడిని. (ఆయనే అప్పట్లో ఆంధ్రాబ్యాంకు ఛైర్మన్, ఆంధ్రజ్యోతి స్థాపకులు కూడా). మెట్రిక్ అయ్యాక చదువు మీద శ్రద్ధ పోయింది. పై చదువులు చదవాలనిపించలేదు. ఏదో ఒక ఉద్యోగం చెయ్యాలి కాబట్టి మద్రాసు వెళ్ళాను. అక్కడే మా కజిన్ ఒకతను వ్యాపారం చేస్తుండే వాడు. అతనికి సినిమా వాళ్ళతో పరిచయాలు బాగానే ఉండేవి. అతనే, నాకో వ్యాపకం చూపించాలని, సినిమాల్లో ఎడిటింగ్ డిపార్ట్‌మెంట్‌లో ఎప్రెంటిస్‌గా చేర్పించారు. నా కదో ఉద్యోగం..అంతే!. ఐతే కొద్ది రోజుల్లోనే దానిమీద నాకు ఇంట్రెస్టు లేదని తెలిసిపోయింది. మళ్ళీ మా కజిన్ వద్దకెళ్ళి ఎక్కడైనా దర్శకత్వ శాఖలో చేర్పించమని అడిగాను. ఆయనకున్న పరిచయాలతో అప్పుడే చిత్రనిర్మాణం మొదలు పెట్టిన పద్మాలయా కంపెనీలో నన్ను అప్రెంటిస్‌గా చేర్చారు.

ఆ విధంగా పద్మాలయా కంపెనీలో నా సినీజీవితం మొదలైంది. వాళ్ళు నిర్మించిన మొదటి సినిమా 'మోసగాళ్ళకు మోసగాడు' నాకూ అసిస్టెంటుగా మొదటి సినిమా. అదే కంపెనీలో ఏడేళ్ళ పాటు వాళ్ళు నిర్మించిన అన్ని సినిమాలకీ అసిస్టెంటు నుంచీ అసోసియేట్‌గా పనిచేశాను. కృష్ణగారు, వారి సోదరులూ అందరూ నన్ను సొంత కుటుంబసభ్యుడిగా చూసుకునే వారు. మొదట్లో నా నివాసం కూడా వాళ్ళ ఆఫీసే. కె.ఎస్.ఆర్.దాసు గారు, వి.రామచంద్రరావు గారు, పిసి.రెడ్డి గార్ల వద్ద 'అల్లూరి సీతారామ రాజు','దేవుడు చేసిన మనుషులు','పాడి పంటలు'..మొదలైన సినిమాలతో చక్కటి అనుభవం వచ్చింది.

అల్లూరి సీతారామరాజు చిత్రానికి చింతపల్లి అడవుల్లో నెలరోజులపాటు మకాం చేయడం మరచిపోలేని అనుభవం. అలాగే 'దేవుడు చేసిన మనుషులు' సినిమా కోసం బందరు, ఔట్‌డోర్ షూటింగ్‌కి, వెళ్ళాం. 1973లో మండు వేసవిలో బందరు రోడ్లమీద, ప్రజల మధ్యన షూటింగ్. ఎన్టీఆర్, కృష్ణ లాంటి హేమాహేమీలు ప్రజల మధ్యకి వెళ్ళడం అదే మొదటి సారేమో. ప్రతి రోజూ ప్రజలని అదుపుచేయడమే పెద్ద పనిగా ఉండేది మాకు. ఇలా పద్మాలయాలో ప్రతి సినిమా ఒక కొత్త అనుభవం. 1978-79 సమయానికి వాళ్ళ సినిమా నిర్మాణం వేగం తగ్గే సరికి, నేను ఇతర దర్శకుల వద్దకూడా పనిచేశాను. పి.సాంబశివరావు, పి.సి.రెడ్డి, కోదండ రామిరెడ్డి గార్ల వద్ద మరో ఏడెనిమిదేళ్ళు కో-డైరెక్టర్ స్థాయి వరకూ పనిచేశాను.

మిద్దె రామారావు గారి రాజ్యలక్ష్మీ కంబైన్స్‌లో 'రామరాజ్యంలో భీమరాజు','గుండా' సినిమాలకి కోదండ రామిరెడ్డి గారి వద్ద కో-డైరెక్టర్‌గా పనిచేశాను. అప్పట్లో కోదండ రామిరెడ్డిగారు బాగా బిజీగా ఉండేవారు. ఒకే సమయంలో రెండు, మూడు సినిమాలు డైరెక్టు చేస్తుండేవారు. అలాంటప్పుడు కొన్ని పాటలూ, సీన్లూ నాకే అప్ప చెబుతుండేవారు. అలా నా పని తనాన్ని గమనించిన మిద్దె రామారావు గారు సొంతంగా దర్శకత్వం చేయమని అడిగారు. అప్పటికే 15 సంవత్సరాలుగా కెమేరా వెనుక అన్ని శాఖల్లోనూ అనుభవం ఉంది కాబట్టి ఆయన అడిగినప్పుడు 'సరే' అన్నాను. కో-డైరెక్టర్ గా 'ఒక రాధ - ఇద్దరు కృష్ణులు' నా చివరి సినిమా.

అప్పట్లో 'మోడల్' నవలతో సంచలనం సృష్టించిన సూర్యదేవర రామ్మోహన్ రావు గారు కథ ఇచ్చారు. ఆయన చెప్పిన కథ ఇంకా నవలగా రాలేదు. ముందు ముందు వ్రాద్దామనుకున్న నవలని కథగా చెప్పారు. నాకు బాగా నచ్చింది. వెంటనే

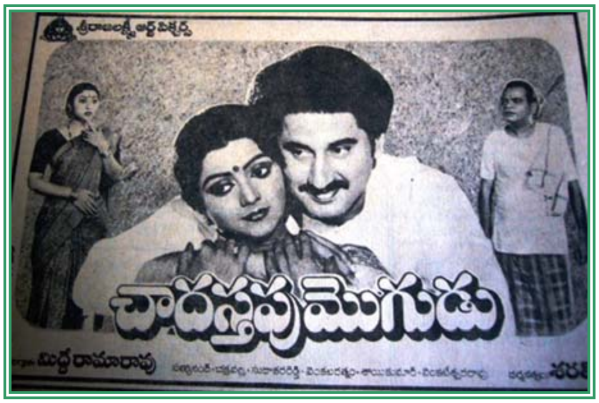

రామారావు గారికీ, మాటల రచయిత సత్యానంద్ గారికి కూడా ఆయనతోనే కథ చెప్పించాను. వాళ్ళకీ నచ్చింది. ఆ విధంగా దర్శకుడిగా నా మొదటి సినిమా 'ఛాదస్తపు మొగుడు' మొదలైంది. హీరోగా సుమన్‌ని తీసుకోవాలనుకున్నాం. ఐతే అప్పటికి సుమన్ కోర్టు కేసులో బెయిల్ మీద చెంగల్పట్‌లో ఉన్నారు. మద్రాసు పరిసరాల్లో అడుగు పెట్టకూడదని ఆంక్షలున్నాయి. నిర్మాతల విజ్ఞప్తి మేరకు ఎ.వి.ఎమ్ స్టూడియోకి మాత్రం సుమన్ రావడానికి అనుమతిచ్చారు. అదే కండిషన్ మీదా 'ఛాదస్తపు మొగుడు' షూటింగ్ ఎ.వి.ఎమ్ లోనే మొదలైంది. భానుప్రియ హీరోయిన్. కోట శ్రీనివాస రావు, వీరభద్రరావు, వేలు, శ్రీలక్ష్మి, తులసి, శుభలేఖ సుధాకర్..మిగతా తారాగణం. అప్పటికి 15 సంవత్సరాలుగా ఎన్నో సినిమాలకి దర్శకత్వ శాఖలో పనిచేసిన అనుభవం ఉండడం వల్ల మొదటి సినిమా అన్న భావమే రాలేదు. టెక్నీషియన్స్ అందరూ పరిచయమున్నవాళ్ళే అవడం వల్లా, మొదటి సినిమా కూడా మిగతా సినిమాల్లాగానే స్మూత్ గా జరిగిపోయింది. సుమన్ కాల్ షీట్ల వల్ల కొంచెం ఆలశ్యమైనా, మొత్తం షూటింగ్ సమయం 40 రోజుల్లో ఐపోయింది. మొదటి సినిమా 'సూపర్, డూపర్' కాకపోయినా హిట్ చిత్రంగా పదివారాలు ఆడింది. మొదటి సినిమా తోనే ఫేమిలీ కథలు బాగా ట్రీట్ చెయ్యగలనన్న పేరు వచ్చింది .

ఆ తరువాత జాతీయ సమైక్యత అంశం మీద తీసిన 'కులాల కురుక్షేత్రం' మరో చక్కటి అనుభవం. తర్వాత 'బంధువులొస్తున్నారు జాగ్రత్త', ఉషా కిరణ్ వారి 'మామాజీ'.. అన్నీ బాగానే ఆడాయి. ఇంక ఒకదాని వెంట ఒకటి పదిహేనేళ్ళ పాటు దర్శకుడిగా మీ అందరి అభిమానాన్ని సంపాదించుకోగలిగాను.

నేను చేసిన సినిమాలని గమనిస్తే ఎక్కువగా ఫేమిలీ సెంటిమెంటుకే పెద్ద పీట వేశాను. అసిస్టెంటుగా వున్నప్పుడు యాక్షన్ సినిమాలకి పనిచేసినా, వ్యక్తిగతంగా యాక్షన్ సినిమాలంటే అంత ఆసక్తిలేదు. అందుకే ఎక్కువగా ఫేమిలీ సినిమాలకే పరిమితమై పోయాను. 2000 తర్వాత యాక్షన్ ఓరియెంటడ్ సినిమాలు ఎక్కువ అవడం వల్లనో, మరి ఈ తరం స్పీడ్ అందుకోలేక పోవడం వల్లనో ఇతమిత్థంగా చెప్పలేను కానీ దర్శకత్వానికి దూరంగా ఉండిపోయాను.

గత కొద్ది సంవత్సరాలుగానే దర్శకుడు రవిబాబు అడిగితే తను తీసిన సినిమాల్లో కేరక్టర్స్ చేయడం మొదలుపెట్టాను. ఈ రంగంలో రెండో ఇన్నింగ్స్ కూడా ఇంట్రెస్టింగ్‌గా ఉంది.

'మొదటి సినిమా' శీర్షిక ఔత్సాహిక దర్శకులకి ఇన్స్పిరేషన్ గా ఉపయోగపడుతోందని మీరన్నారు కాబట్టి మరికొన్ని విశేషాలు కూడా చెబుతాను. బహుశా మీ పాఠకులకి ఆసక్తిగా ఉండొచ్చు.

మద్రాసులో పనిచేసినన్ని రోజులూ, 70, 80 దశకాల్లో చిత్రపరిశ్రమలో అందరం అన్నదమ్ముల్లా కలిసి మెలిసి ఉండేవాళ్ళం. ఏ యూనిట్ ఐనా అందరూ ఒక కుటుంబంలా పనిచేసేవారు. నిర్మాతకి 'మళ్ళీ ఇదే యూనిట్ తో పనిచేయాలి' అనేలా యూనిట్ వాళ్ళు, 'మళ్ళీ ఈ నిర్మాతకే తరువాతి సినిమా కూడా చెయ్యాలి' అనిపించేలా నిర్మాత పనిచేసేవారు. నిర్మాతని కుటుంబ పెద్దలా గౌరవించేవాళ్ళం. కుటుంబ పెద్ద మనకో పని అప్పచెబితే ఎంత శ్రద్ధాసక్తులతో పనిచేస్తామో, సినిమా నిర్మాణంలో అన్ని శాఖల వాళ్ళు అలా కల్సి పని చేసేవాళ్ళం. మద్రాసులో తెలుగు వాళ్ళు, తమిళియన్సూ, టెక్నీషియన్సులో అందరూ ఉండేవాళ్ళు. ఒకరికి సమస్య వస్తే మరొకరం సహాయం చేసి పరిష్కరించుకుంటూ ఉండేవాళ్ళం. ఒక సినిమా షూటింగ్ ఐపోతోందంటే ఏదో సొంత వూరు ఒదిలి వెళ్ళిపోయిన ఫీలింగ్ ఉండేది.

నేను ఎక్కువ సంవత్సరాలు, ఎంతో మంది వద్ద అసిస్టెంట్‌గా పనిచేయడం కూడా దర్శకుడయ్యాక చాలా

ఉపయోగపడింది. నేను సహాయకుడిగా ఉన్న రోజుల్లో చక్రవర్తిగారు బిజియెస్ట్ సంగీతదర్శకులు. ఆయన వద్ద అప్పట్లో కోటి గిటార్ వాయిస్తుండేవారు. కీరవాణి గారు హార్మోనియం మీద ఉండేవారు. మనో పాటలు పాడుతుండేవారు. వీళ్ళందరితో తరచూ కలిసి పనిచేసే అవకాశం వచ్చేది. నేను దర్శకుడయ్యాక కూడా ముందు చక్రవర్తిగారు, తర్వాత కోటి నా సినిమాలకి ఎక్కువగా మ్యూజిక్ సమకూర్చారు. కీరవాణి, కె.వి.మహదేవన్ గార్లు కూడా కొన్ని సినిమాలకి సంగీతం ఇచ్చారు. అందరితో ఇంతకు ముందే పరిచయం ఉండడం వల్ల నా అభిరుచులేమిటో వాళ్ళకి ముందే తెలిసి ఉండడం వల్ల కూడా మా వర్కింగ్ శైలి స్మూత్ గా ఉండేది. అలానే చాలా సినిమాలకి రచయిత సత్యానంద్ గారే. ఇద్దరం కథా చర్చల దశలోనే అన్ని డిటెయిల్స్ వర్కవుట్ చేసేవాళ్ళం. స్క్రీన్ ప్లే సమయంలోనే షాట్ డివిజన్, కెమేరా యాంగిల్స్ అన్నీ వ్రాసుకునే వాళ్ళం. అత్యవసరమైతే సెట్లో ఏవైనా చిన్న చిన్న మార్పులే తప్ప ముందుగా అనుకున్న స్క్రిప్టుని అనుకున్నది అనుకున్నట్లుగా తెరకి ఎక్కించేవాళ్ళం. చాలా మంది దర్శకుల వద్ద పనిచేయడం వల్ల వివిధ వర్కింగ్ స్టైల్స్ అలవాటయ్యాయి. ఒక్కోరి వద్ద నుంచీ ఒక్కో సక్సెస్ ఫార్ములాని నేర్చుకోగలిగాను. ముఖ్యంగా కోదండరామి రెడ్డి గారి వద్దనుంచీ ఒక గుణం నాకు వచ్చింది. ఉదయం సెట్లోకి వెళ్ళబోయే ముందు ఆ రోజు తియ్యాల్సిన సీన్ చూస్తే మళ్ళీ స్క్రిప్టు చూసేవాళ్ళు కాదాయన. సీన్, యాక్షన్ అంతా మనసులో ప్రింట్ ఐ ఉండేది. ఇదే అలవాటు నాకూ వచ్చింది. అందుకనే షూటింగ్ సమయంలో కన్ఫ్యూజన్ ఉండేది కాదు.

కాలచక్రం తిరిగీ తిరిగీ వసంతం మళ్ళీ మళ్ళీ వచ్చినట్లుగా చిత్రరంగంలో కూడా మళ్ళీ అలాంటి క్రమశిక్షణ, అనుబంధాలు..వస్తాయని ఆశిద్దాం. నా మనసులోని మాటలు మీతో పంచుకునే అవకాశం కల్పించిన 'కౌముది'కి కృతజ్ఞతలు.

ఇంటర్వ్యూ: కిరణ్‌ప్రభ

శ్రీ శరత్ తండ్రి గారు పోలవరపు సూర్యప్రకాశరావు గారు నాకు తెలుసు. నా కంటె పెద్దవారు. వారి అబ్బాయిగా శరత్ నాకు పరిచయమైనాడు. విశేషం ఏమిటంటే – అతను పుట్టకముందునుంచే నేను స్టార్ ని! అంచేత శరత్ నాకంటే చాలా చిన్నవాడు. అలా అలా పెద్దవాడై దర్శకత్వశాఖలో పనిచేసి, కొన్ని చిత్రాలు డైరెక్టు చేశాడు. "కాలేజీ బుల్లోడు","పండుగ" చిత్రాల్లో శరత్ దర్శకత్వంలో నేను నటించాను. "కాలేజీ బుల్లోడు" నాకు చాలా ఇష్టమైన కథ, బాగుంది, సరదాగా నడించింది. ఆపాత్ర నాకు సరిగా సరిపోయింది. సెట్లో కూడా ధైర్యంగా వచ్చి సన్నివేశం, పాత్రతీరూ చెప్పేవాడు. ఆ కథని కూడా బాగా నడిపించాడు. మంచి అవగాహన, తీరు గల దర్శకుడు అనిపించింది. మంచి కథాంశం గల సినిమా 'పండగ'. బాగా నడించింది. దర్శకుడికి కావలసిన డ్రమెటైజేషన్, సెంటిమెంటు దృశ్యాలకు కావలసిన మోతాదు తెల్సిన వాడు శరత్.

పెద్ద నటుల దగ్గర, కొత్తదర్శకులకి లేదా కొత్తగా డైరెక్టు చేసే దర్శకులకి ఒక విధమైన 'జంకు' ఉంటుంది, 'చెబితే ఏమనుకుంటారో' అని. కాకపోయినా తమ అనుభవంతో దర్శకుడు చెప్పిన దానిని కాదంటారేమోనని! నేను మాత్రం ఎన్నడూ ఆధిక్యత చూపలేదు. సెట్లోకి వెళ్ళినపుడు 'నేను పెద్ద నటుడ్ని' అని ఎన్నడూ అనుకోలేదు. చిన్నవాళ్ళూ అనుకోకూడదు. డైరెక్టర్ అంటే చిత్రం నడిపేవాడు. నడిపేవాడే భయపడుతూ నడిపితే ఎలా?ఒకవేళ అలాంటి భయం వుంటే, ఆ భయాన్ని పోగొట్టవలసిన బాధ్యత నటులమీద ఉంటుంది. "శరత్ నాకంటే వయసులో చాలా చిన్నవాడు, ఇతను నాకు చెప్పేదేమిటి?" అన్న భావం నాలో కలిగితే అతను ఆ చిత్రాలు అంతబాగా డైరెక్టు చేసే వాడా?

నేనూ– నా దర్శకులు పుస్తకంలో అక్కినేని నాగేశ్వరరావు